

PRÍBEH ČARODEJNÍCTVA

Chris Colfer

AUTOR BESTSELLERA KRAJINA PRÍBEHOV

Príbeh čarodejníctva

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Chris Colfer

Príbeh čarodejníctva – e-kniha

Copyright © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA

PRÍBEH ČARODEJNICTVA

Napísal Chris Colfer
Ilustroval Brandon Dorman

FRAGMENT

Chris Colfer: *A Tale of Witchcraft*

Copyright © 2020 by Christopher Colfer

Illustrations copyright © 2020 by Brandon Dorman

Cover art copyright © 2020 by Brandon Dorman, Cover design by Sasha Illingworth

Cover copyright © 2020 by Hachette Book Group, Inc.

Translation © Peter Kýška, 2022

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3079-2 (1. zverejnenie, 2022)

ISBN e-knihy 978-80-566-3118-8 (1. zverejnenie, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3119-5 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3117-1 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

*Venované všetkým terapeutom, obhajcom
a priekopníkom v oblasti duševného zdravia.*

Vďaka za to, že šírite svetlo.

*A tiež všetkým tak veľmi potrebným ľuďom,
ktorí len nedávno dali nový rozmer významu slova hrdinstvo.*



Severné
kráľovstvo

Územie
elfov

✦ Čarodejnica
škola Havrwild

✦ ŠABLŮVÁ PEVNOSŤ

Západné
kráľovstvo

✦ SEVEROZÁPADNÉ
JAZERO

✦ SEVEROZÁPADNÉ
PREDHORIE

Územie
trpaslíkov

Južné
kráľovstvo

✦
Pevnosť Bratstva
spravodlivých





PROLÓG



NÁVRAT SPRAVODLIVÝCH

Celé sa to začalo jednej hlbokej noci, keď sa Južné kráľovstvo ponorilo do spánku. Len čo lampáše a pouličné lampy v ríši zhasli, stovky mužov naprieč celou krajinou – bolo ich presne tristotridsaťtri – vyšli naraz zo svojich domovov.

Tento svojrázny počin nikto vopred nenaplánoval ani neodskúšal. Muži spolu nikdy nehovorili a dokonca ani nevedeli, kto sú tí ostatní. Pochádzali z rozličných miest, z rozličných rodín a z rozličných spoločenských vrstiev, ale v utajení ich spájali istý podlý zámer. A práve ten ich dnes po dlhom čase opäť zvedol dokopy.

Všetci vyšli do noci v nepoškvrnených strieborných rúchach, ktoré v mesačnom svetle priam žiarili. Na hlavách mali rovnaké strieborné masky s dvoma štrbinami, ktoré chránili všetko okrem očí, a každému sa na hrudi hrdo vzpínal divoký biely vlk. V zlo-



vestných rovnošatách pripomínali skôr duchov než ľudí a z nejedného uhla pohľadu duchmi aj *boli*.

Koniec koncov, prešli už stovky rokov, odkedy sa Bratstvo spravodlivých zišlo naposledy.

Muži vyšli zo svojich príbytkov a všetci sa pobrali tmou na rovnaké miesto. Šli peši a kráčali tak potichu, že ich nohy nevydali jediný zvuk. Keď nechali svoje mestá a dediny ďaleko za sebou a boli si istí, že ich nikto nesleduje, zapálili fagle, aby si posvietili. Na dláždených cestách sa však dlho nezdržali. Ich cieľ sa nachádzal ďaleko, mimo dosahu akejkoľvek vyšliapanej cesty, a nenašli by ste ho na žiadnej zo zachovaných máp.

Členovia Bratstva prechádzali cez nezmapované územia, zdolávali trávnaté kopce a bahnisté polia, brodili sa cez plytké riečky. Mierili na miesto, kde nikdy neboli, ktoré nikdy nevideli na vlastné oči, ale pokyny na cestu mali zakódované tak hlboko v sebe, že každý strom, každý kameň, ktorý míňali, im pripadal známy ako spomienka.

Niektorí muži museli prejsť dlhšiu vzdialenosť než iní, jedni kráčali rýchlejšie, druhí pomalšie, ale dve hodiny po polnoci boli prví z tristotridsiatich troch pútnikov na mieste. A to vyzeralo presne tak, ako čakali.

Pod skalnou horou v najjužnejšom cípe Južného kráľovstva stáli na brehu Južného mora ruiny dávno zabudnutej pevnosti. Z diaľky vyzerala ako mŕtvola obrovského tvora, ktorú vyplavilo more. Mala rozčesané kamenné múry, do hĺbky popraskané a otlčené. K oblohe sa ako prsty kostlivca dvíhalo päť rozpadajúcich sa veží a nad padacím mostom viseli ostré končité skaly pripomínajúce zuby v obrovskej tlači.

Do pevnosti už vyše šesťsto rokov nevškročila živá duša – dokonca čajky krúžiace v nočnom vánku sa jej vyhýbali –, no aj napriek svojmu strašidelnému vzhľadu bolo toto miesto pre Bratstvo spravodlivých posvätné. Tu sa zrodil ich klan, stál tu chrám ich



viery a v dobách, keď svoju filozofiu spravodlivých šíрили po celom kráľovstve, tu mali svoje veliteľstvo.

Postupom času dokázalo Bratstvo filozofiu spravodlivých presadiť tak účinne, že svoju operačnú základňu viac nepotrebovalo. Jeho členovia vtedy svoju milovanú pevnosť zadebnili, rovnošaty zavesili na klinec a vytratili sa do tieňov. Ako plynul čas, existenciu spoločenstva začali ľudia považovať za obyčajnú legendu, z legendy sa stal mýtus a na mýtus sa čoskoro zabudlo. Po celé stáročia, generáciu za generáciou Bratstvo odpočívalo v ústraní a užívalo si, ako ich predkovia dokonale nastavili fungovanie Južného kráľovstva – a následne aj zvyšku sveta.

Lenže svet sa menil... a čas, keď Bratstvo mlčalo, sa práve naplnil.

Počas dňa sa v dedinách a mestách Južného kráľovstva objavili strieborné vlajočky s obrázkom bieleho vlka. Boli nenápadné a väčšina obyvateľov si ich ani nevšimla, ale týchto tristotridsaťtri mužov z nich vyčítalo jednoznačnú správu: *Nadišiel čas návratu Bratstva spravodlivých*. A tak v noci, keď manželky a deti zaspali, muži potichu vytiahli zo skrýš svoje rovnošaty, obliekli si strieborné rúcha, tváre si zakryli striebornými maskami a vyrazili zo svojich domovov na juh k pevnosti.

Tí, čo dorazili na miesto ako prví, zaujali postavenie na padacom moste a strážili vchod. Postupne prichádzali ďalší členovia klanu, no skôr než dostali povolenie vstúpiť, každý z nich musel vysloviť pradávne heslo: *Tristotridsaťtrojka vie, aké je jej poslanie!* Potom vošiel dovnútra a na veľkom nádvorí uprostred pevnosti sa pripojil k ostatným. Všetci tam stáli v úplnom tichu, čakali na ostatných a s nesmiernou zvedavosťou si obzerali jeden druhého. Nikto z nich dosiaľ iného člena klanu nevidel. Premýšľali, či poznajú oči vykukujúce zo štrbín v maskách, neodvažovali sa však na nič pýtať. Základným pravidlom Bratstva spravodlivých bolo nikdy neprezradiť svoju identitu, najmä nie vzájomne medzi se-



bou. Boli presvedčení, že úspešná tajná spoločnosť musí držať v utajení aj totožnosť každého svojho člena.

Päť hodín po polnoci bolo konečne všetkých tristotridsaťtri členov na mieste. Na najvyššej veži zaviala strieborná zástava s obrazom bieleho vlka, aby ohlásila oficiálny návrat Bratstva. Po jej vztýčení si Vrchný komandant klanu nasadil na hlavu korunu z ostrých kovových hrotov, čím dal najavo svoje postavenie. Muži sa svojmu veliteľovi uklonili a on vzápätí vystúpil na kamenné pódium, kde ho mohlo všetkých tristotridsaťdva zvyšných párov očí dobre sledovať.

„Vítam vás, bratia!“ začal Vrchný komandant svoju reč a rozpažil ruky. „Je nádherné vás tu všetkých vidieť. Takéto zhromaždenie sa nekonalo už viac ako šesťsto rokov a naši predkovia by sa radovali, keby videli, ako Bratstvo obstálo v skúške času. Po celej generácie sa naše zásady a zodpovednosť odovzdávali z otca na najstaršieho syna v tristotridsiaticich troch najlepších rodinách Južného kráľovstva. Každý z nás pri smrteľnom lôžku svojho otca prisahal, že svoju existenciu – v tomto živote aj po ňom – zasväťí ochrane a presadzovaniu filozofie spravodlivých.“

Vrchný komandant zhromaždeným pokynul. Nato všetci precítene a ako jeden muž nahlas predniesli základnú myšlienku filozofie spravodlivých:

„*Svetu má vládnuť ľudstvo a ľudstvu majú vládnuť muži!*“

„Je to tak,“ prikývol Vrchný komandant. „Naša filozofia nie je iba názor, je to *prirodený poriadok sveta*. Ľudstvo je najsilnejšia a najmúdrejšia rasa, aká kedy na tejto planéte žila. Naším poslaním je vládnuť a táto vláda je kľúčom k samotnému prežitiu. Bez ľudí, ako sme my, by sa naša civilizácia zrútila a svet by sa vrátil k chaosu primitívnych časov. Celé tisícročia naše Bratstvo bojovalo s temnými a zvrátenými silami, ktoré ohrozovali prirodzený poriadok sveta. Naši predkovia neúnavne pracovali, aby ľudstvu zaistili nadradenosť, ktorá mu prináleží. Destabilizovali komuni-



ty trolov, škriatkov, elfov, trpaslíkov a obrov, aby sa hovoriaci tvorovia nemohli zorganizovať a zaútočiť na nás. Odopreli ženám vzdelanie a príležitosti, aby zabránili slabšiemu pohlaviu dostať sa k moci. A čo je najdôležitejšie – naši predkovia boli prví, kto bojoval proti rúhačstvu zvanému *mágia* a kto odstránil hriešnikov, ktorí mu podľahli.“

Členovia klanu zdvihli fakle vysoko nad hlavy a jasotom oslávili hrdinské činy svojich predkov.

„Pred šiestimi storočiami Bratstvo dosiahlo svoj najväčší úspech,“ pokračoval Vrchný komandant. „Naši predkovia uskutočnili dokonale premyslený plán a dosadili na trón Južného kráľovstva Šampióna I. Mladého kráľa obklopili Poradným zborom najvyšších sudcov, ktorí boli pod kontrolou Bratstva, a zanedlho sa filozofia spravodlivých stala základným princípom najmocnejšieho kráľovstva na zemi. Hovoriaci tvorovia stratili všetky práva a boli vylúčení zo spoločnosti. Ženám bolo zo zákona zakázané čítať knihy a *mágia* sa stala zločinom trestaným smrťou. Šesť úžasných storočí vládlo ľudstvo bez opozície. Filozofia spravodlivých bola v bezpečí. Naše Bratstvo sa mohlo pozvoľna vytratiť do úzadia a užívať si dlhé obdobie pokoja. Nič však netrvá večne. Dnes sa opäť stretávame, pretože sa objavila nová, do tejto chvíle nepredstaviteľná hrozba. A tú musíme okamžite zlikvidovať.“

Vrchný komandant luskol prstami a dvaja členovia klanu vybehli z nádvorja. O chvíľu sa vrátili s veľkým obrazom a postavili ho na kamenné pódium vedľa svojho veliteľa. Bol to portrét krásnej mladej ženy s jasnomodrými očami a so svetlohnedými vlasmi. Jej oblečenie sa trblietalo a dlhý vrkoč zdobili biele kvety. Mala síce láskavý úsmev, ktorý by rozohrial aj to najchladnejšie srdce, ale zároveň v nej bolo niečo, čo Bratstvo znervózňovalo.

„Veď je to len *dievča!*“ ozval sa niekto zozadu. „Čo je na ňom také desivé?“



„To nie je *hocijaké* dievča,“ opravil ho iný muž v prednom rade. „To je *ona*, však? Tá, ktorú ľudia volajú *Kmotrička víla!*“

„Nedajte sa pomýliť, bratia, táto mladá žena je nebezpečná,“ varovne zdvihol hlas Vrchný komandant. „Pod kvetmi a veselým úsmevom sa skrýva najväčšia hrozba, s akou sa Bratstvo spravodlivých vo svojej histórii stretlo. Práve teraz tento netvor – toto *dievča* – ničí všetko, čo naši predkovia vytvorili!“

Nádvorím prebehla vlna nervózneho mrmotu. Vystúpil iný muž a oslovil znepokojený klan.

„O *Kmotričke víle* toho viem pomerne dosť,“ vyhlásil. „V skutočnosti sa volá *Brystal Evergrínová* a pochádza z *Vozových Hôr*. Vlni ju zatkli za *ženskú gramotnosť* a *vykonávanie mágie*. Za svoje zločiny mala byť popravená, ale vďaka svojmu otcovi sudcovi *Evergrínovi* sa tomuto trestu nakoniec vyhla. Sudca využil svoje známosti, a preto bol rozsudok zmenený na nútené práce v *Šnúrke*, nápravnom zariadení pre problémové dievčatá. *Brystal Evergrínová* tam však pobudla iba dva týždne, potom sa jej podarilo dostať von. Utekla do juhovýchodnej časti *Pomedzia* a pripojila sa k *diabolskému spoločenstvu víl!* Odvtedy tam zdokonaľuje svoje *bezbožnícke* schopnosti spolu s ďalšími sebe podobnými *po-hankami*.“

„Povedal by som, že jej zručnosti sú teraz oveľa vypracovanejšie,“ skočil mu do reči Vrchný komandant. „Nie je to dávno, čo *Brystal Evergrínová* čarami prinútila kráľa *Šampióna XIV.*, aby zmenil zákony *Južného kráľovstva!* *Pomedzie* bolo rozdelené na jednotlivé územia, aby hovoriaci tvorovia aj víly mali svoj domov. Ženy dostali povolenie čítať a vzdelávať sa! A čo je najhoršie, *Brystal Evergrínová* zariadila *legalizáciu mágie* v celosvetovom rozsahu! V podstate cez noc všetky stopy po *filozofii spravodlivých* z ústavy *Južného kráľovstva* zmizli! Lenže tým sa hrôzovláda *Brystal Evergrínovej* nekončí, bratia. Medzičasom na *Území víl* dokonca otvorila školu tej *zvrátenej mágie* a vyzvala všetkých členov ma-



gického spoločenstva, aby sa tam nasťahovali a svoje neprirodzené schopnosti rozvíjali po jej boku. A keď Brystal Evergrínová neučí, cestuje po kráľovstvách spolu so skupinou farebných zvrhlíkov, známou ako Veľrada víl. Okúzlili a podmanili si celý svet. Tvrdia, že pomáhajú a liečia tých, ktorí to potrebujú, ale naše Bratstvo tým neoklamú. Cieľom magického spoločenstva je presne to, čo pred šesťsto rokmi: *obalamutiť svet čarami a zotročiť ľudskú rasu.*“

Členovia Bratstva spravodlivých vykriekli tak nahlas, že sa stará pevnosť zatriasla.

„Komandant, obávam sa, že sme prišli neskoro,“ namietol niekto z davu. „Od príchodu Veľrady víl ľudia začali mať mágiu radi. Počul som, ako sa rozprávali o tom, aký prekvapujúci prínos má jej legalizácia. Vďaka novým elixírom a sirupom, ktoré sa teraz predávajú v apatičkách, sú vraj choroby a kadejaké neduhy na ústupe. Poľnohospodárstvo je na tom údajne lepšie než kedykoľvek predtým, pretože kúzla chránia prírodu pred mrazom a hmyzom. A magickým produktom ľudia pripisujú aj rozkvet ekonomiky. Každý človek chce koč, ktorý sám jazdí, každá žena chce metlu, ktorá sama zametá, a každé dieťa chce hojdačku, ktorá sa sama hojdá.“

„A pokiaľ ide o ďalšie dodatky, aj tam sa začína názor verejnosti meniť,“ ujal sa slova iný muž z davu. „Väčšine Južného kráľovstva sa celkom páčia zmeny, ktoré urobil v ústave kráľ Šampión. To, že ženy smú čítať a vzdelávať sa, vraj pozdvihlo debaty v školách na vyššiu úroveň a študenti ktoréhokoľvek pohlavia sa učia uvažovať netradične. Rozdelenie Pomedzia vraj spôsobilo, že hovoriaci tvoria sa správajú civilizovanejšie a cestovanie aj obchod medzi kráľovstvami sú oveľa bezpečnejšie než predtým. Vo všeobecnosti sa dá povedať, že ľudia považujú legalizáciu mágie za začiatok novej éry prosperity a čudujú sa, prečo k nej nedošlo skôr.“

„Tá ich prosperita je iba pozlátka!“ rozkričal sa Vrchný komandant. „Aj hortenzia je navonok krásna a príjemne vonia, ale ak ju



prehltnete, otrávite sa! Pokiaľ neprinavrátíme filozofii spravodlivých jej právoplatné miesto, náš svet začne zahnívať znútra! Priveľa diplomacie nás oberie o sily, prehnaná rovnosť zabije iniciatívu, prevaha mágie z nás urobí neschopných lenivcov. Magická komunita bude nad nami dominovať, prirodzený poriadok sa rozpadne a nastane totálny chaos!“

„Ako teda máme filozofii spravodlivých vrátiť jej postavenie?“ spýtal sa niekto. „Kráľ Šampión je pod vplyvom Brystal Evergrinovej – a zákon môže zmeniť iba on!“

„Nie tak celkom,“ pokrútil hlavou Vrchný komandant. „Môže ho zmeniť iba kráľ, to je pravda. No nemusí to byť *tento* kráľ!“

Podľa toho, ako sa mu maska na tvári pokrčila, si členovia Bratstva domysleli, že sa usmieva.

„A teraz konečne dobrá správa,“ pokračoval. „Kráľ Šampión XIV. má osemdesiatosem rokov, preto nepotrvá dlho a na trón Južného kráľovstva zasadne nový kráľ. A zhodou okolností je nám budúci kráľ veľmi naklonený. Rešpektuje prirodzený poriadok vecí, verí vo filozofiu spravodlivých a rovnako ako my sa nedal oklamať tým pompéznym divadielkom láskavosti, ktoré predvádza Veľrada víl. Budúci vládca už súhlasil, že zruší všetky dodatky, ktoré zaviedol kráľ Šampión, a to pod jednou podmienkou: že ho vymenujeme za nového veliteľa nášho Bratstva a budeme mu slúžiť ako *Spravodlivému kráľovi*.“

Členovia Bratstva nedokázali skryť nadšenie. Až do tejto chvíle si nevedeli predstaviť svet, v ktorom by veliteľ Bratstva spravodlivých a vládca Južného kráľovstva boli jedna a tá istá osoba. Ak túto šancu múdro využijú, môže takýto postup nanovo upevniť filozofiu spravodlivých na celé generácie.

„A čo magické spoločenstvo?“ spýtal sa iný člen Bratstva. „Je silnejšie a teší sa väčšej obľube než kedykoľvek predtým. Určite sa proti novému kráľovi vzbúri alebo ho opantá rovnako ľahko ako toho starého.“



„Musíme sa ho zbaviť, skôr než nový kráľ nastúpi na trón,“ vyhlásil Vrchný komandant.

„Lenže ako?“ spýtal sa ktosi.

„Rovnakým spôsobom, ako sa to Bratstvu bezmála podarilo pred šesťsto rokmi. A verte mi, bratia, že naši predkovia boli vyzbrojení niečím lepším než len *filozofiou*.“

Vrchný komandant zostúpil z kamenného pódia a vzápätí ho nadvihol ako obrovské padacie dvere. Prekvapení prítomní pod ním uvideli rozľahlú zbrojnicu plnú diel, mečov, kuší, kopijí a reťazí. Bolo tam dosť výzbroje aj pre tisícovú armádu, ale boli to zbrane, aké nikto z klanu ešte nevidel. Čepele, hroty šípov, reťaze a delové gule neboli zo železa či z ocele, ale z akéhosi červeného kameňa, ktorý žiaril a poblikával, akoby v ňom bol uzavretý plameň. Nádvorie zalialo šarlátové svetlo a členovia klanu zostali ako zhyponotizovaní.

„Je načase, aby Bratstvo spravodlivých vyšlo z tieňa!“ vyhlásil Vrchný komandant. „Musíme splniť prísahu, ktorú sme dali svojim otcom, a zaútočiť, skôr než sa naši nepriatelia stihnú pripraviť. Spoločne s naším novým Spravodlivým kráľom ochránime prirodzený poriadok, obnovíme filozofiu spravodlivých a definitívne zlikvidujeme magické spoločenstvo!“

Vrchný komandant vytiahol zo zbrojnice nabitú kušu a vystrelil tri šípy na portrét Brystal Evergrínovej – jeden do hlavy a dva do srdca.

„Nuž, a ako to býva s každou kolóniou otravného hmyzu, najskôr musíme *zabiť kráľovnú*.“





PRVÁ KAPITOLA



POŠKODENÁ PRIEHRADA

Okrem prosperujúceho drevárskeho priemyslu – a občasných kráľovských škandálov – Západné kráľovstvo najviac preslávila Západná priehrada v hlavnom meste Šabľová Pevnosť. Bola vysoká viac než tristo metrov a na jej výstavbu použili vyše päť miliónov opracovaných kameňov. Chránila Šabľovú Pevnosť pred zatopením vodou z Veľkého západného jazera.

Slúžila už dvesto rokov a jej výstavba trvala sedemdesiat rokov. Keď bola v lete roku 452 dokončená, na počesť tohto historického úspechu bol vyhlásený štátny sviatok – Deň priehrady.

Bol to jeden z najvýznamnejších dní v roku a všetci obyvatelia Západného kráľovstva ho milovali. Ľudia dostali v práci voľno, deti nemuseli ísť do školy a všetci sa postretávali, hrali sa hry,



jedlo sa a pripíjalo na slávu priehrady týčiacej sa nad hlavným mestom.

Bohužiaľ, tento rok všetko nasvedčovalo tomu, že Deň priehrady nebude stáť zaveľa. Po niekoľkých nečakaných zemetraseniach sa zem pod Západnou priehradou pohla a naprieč celou stavbou sa vytvorila veľká trhlina. Cez úzku škáru striekala voda a častovala Šabľovú Pevnosť vytrvalým jemným mrholením. Škoda sa však neustále zväčšovala – prasklina bola čoraz dlhšia aj širšia a voda zalievala mesto každým dňom viac a viac.

Bolo zrejmé, že je nevyhnutné okamžite začať s opravou, ale lakomému vládcovi krajiny kráľovi Vojnoslavovi sa nechcelo vydať príslušný rozkaz. Po prvé by si to vyžadovalo veľa peňazí a času, po druhé bola oprava riskantná a celú Šabľovú Pevnosť by bolo treba evakuovať. Kráľ strávil veľa bezsenných nocí tým, že sa škrabal na plešatej hlave, vykrúcal si zježené fúziky a snažil sa vymyslieť, ako z toho von.

Našťastie preňho (a jeho veľmi, veľmi zmáčaných poddaných) mal teraz k dispozícii nové možnosti. A chopiť sa ich by ho stálo len trošku hrdosti. V prvej chvíli kráľ ten nápad zamietol, ale keď videl, ako sa pri vytrvalom mrholení ulice Šabľovej Pevnosti menia na malé riečky, uvedomil si, že nemá na výber. A tak si dal priniesť najlepšie pero a najjemnejší pergamen a napísal list so žiadosťou o to, o čo žiadal zo všetkého najneradšej – o pomoc.

Drahá Kmotrička vila,

minulý rok ste si získali vďačnosť celého sveta svojimi odvážnymi činmi v Severnom kráľovstve. Ani ja, ani moji poddaní sa Vám nikdy nedokážeme dostatočne poďakovať za to, že ste v roku 651 vyhnali strašnú Snehovú kráľovnú a zachránili svet pred ničivou snehovou búrkou. Odvtedy ste svojimi veľkorysými skutkami neprestali fascinovať a inšpirovať celý svet – či to bolo výstavbou sirotincov



a útlukov, či nasýtením hladujúcich, alebo uzdravením chorých. Svojím súcitom a dobročinnosťou ste si spolu s Velradou víl získali naše srdcia.

Dnes Vám píšem s nádejou, že podobný súcit budete ochotná prejaviť aj nášmu kráľovstvu. Západná priehrada v Šablovej Pevnosti utrpela v poslednom čase škody, ktoré si vyžadujú okamžitú opravu. Tradičným postupom by to trvalo najmenej päť rokov a tisíce občanov by preto museli opustiť svoje domovy. Keby ste však boli ochotná napraviť škody pomocou mágie, moji ľudia by boli týchto útrap ušetrení. Pokiaľ by bol takýto zásah možný, víly by si získali nehnýcu vďačnosť Západného kráľovstva a poskytli by nám ďalší dôvod na oslavu nášho milovaného Dňa priehrady.

Nie je tajomstvom, že Západné kráľovstvo, rovnako ako susedné krajiny, nemalo v minulosti k magickému spoločenstvu práve najlepší postoj. Staré krivdy zmazať nemôžeme, ale Vaša láskavosť by mohla znamenať nový začiatok vzťahov Západného kráľovstva s mágiou.

Vrúčne dúfam, že nám odpustíte a prídete našej krajine v tejto ťažkej situácii pomôcť.

S pokorou

Jeho Veličenstvo

kráľ Vojnoslav zo Západného kráľovstva

Tolké drankanie kráľa vyčerpalo. Starostlivo poskladal list, zapečatil ho oficiálnou pečaťou a odovzdal najrýchlejšiemu poslovi.

Nasledujúci deň ráno posol dorazil na hranicu Územia víl, ale nikde nevidel cestu, ktorá by viedla ďalej. Po celom obvode rástol nesmierne vysoký živý plot a chránil územie ako listnatá stena. Na



to, aby sa dal preliezť, bol privysoký, lenže ani predať sa cezeň nedalo, taký bol hustý. A tak sa posol vybral popri hranici ďalej, až vchod nakoniec objavil.

Tam s prekvapením zistil, že pred ním čaká dlhý zástup ďalších poslov, a podľa ich elegantného oblečenia bolo jasné, že všetci nesú správy z prominentných domov. Ešte väčším prekvapením však bol hrôzostrašne vyzerajúci rytier na statnom trojhlavom koni, ktorý strážil vchod. Rytier bol dvakrát väčší než obyčajní ľudia a na prilbe mal parohy. Poslov síce sledoval bez jediného slova, ale nebolo pochyb, že cez neho nič neprejde.

Pred rytierom stáli na zemi dve poštové schránky, jedna s nápisom ŽIADOSTI a druhá s nápisom POCHVALY. Vydesení poslovia jeden po druhom pristupovali, vkladali svoje správy do príslušnej schránky a hneď sa ponáhľali preč, ako najrýchlejšie vedeli. Aj posol kráľa Vojnoslava počkal, kým bude na rade, a potom roztrasenou rukou vhodil kráľov list do schránky označenej nápisom ŽIADOSTI.

Kráľ dostal odpoveď už po niekoľkých hodinách. Práve večeral, keď do jedálne náhle vbehol jednorozec so zlatou obálkou v papuli. Päťkrát obehol miestnosť a pri poslednom kole pustil obálku veličenstvu do taniera s polievkou.

Kráľ Vojnoslav osušil obálku obrúskom, otvoril ju a prečítal si list, ktorý bol vnútri:

*Vážený kráľ Vojnoslav,
odovzdala som Vašu žiadosť Kmotričke vile a mám
Vám tlmočiť jej hlbokú ľútosť nad problémami, ktoré má
Vaša krajina s priehradou. Ona, ja aj ostatní členovia
Veľrady vľ sme sa dohodli, že Vám pomôžeme. Prídeme do
Šablovej Pevnosti napoludnie v Deň priehrady a škody na-
pravíme.*



Akékolvek zmeny, problémy alebo dodatočné informácie nám, prosím, ohláste vopred. Ďakujeme a želáme Vám magický deň.

S pozdravom

Emerelda Kamenná,

riaditeľka oddelenia korešpondencie Kmotričky víly

P. S. Ospravedlňujeme sa, že sa dostavíme práve v deň Vášho sviatku, ale Veľrada víl je momentálne veľmi zaneprázdnená množstvom žiadostí.

Táto dobrá správa kráľa Vojnoslava nesmierne potešila. Považoval ju za svoje osobné víťazstvo. Rozhodol sa, že z návštevy Veľrady víl sa musí stať veľkolepá udalosť, a tak dal po celom kráľovstve rozhlásiť správu o očakávanom zásahu víl. Nad zmáčaným hlavným mestom plieskali mokré transparenty a ovisnuté vlajky. Pri úpätí Západnej priehrady bola vybudovaná improvizovaná tribúna s pódium, aby kráľ mohol na znak svojej vďačnosti odovzdať Veľrade ocenenie. Takéto prípravy sa naposledy konali pred Vojnoslavovou korunováciou, no aj tak kráľ značne podcenil záujem verejnosti. V predvečer Dňa priehrady pricestovali do Šablovej Pevnosti státisíce občanov zo všetkých kútov kráľovstva. Na úsvite tribúny už beznádejne praskali vo švíkoch a na každom mieste, odkiaľ bol aspoň aký-taký výhľad na priehradu, sa tiesnili davy. Rodiny sa usadili na strechách svojich domov, kupci stáli na strechách svojich obchodov a mnísi vyliezli na veže kostolov, len aby im z tej slávy nič neušlo. Diváci po celom meste boli do nitky premočení z vody striekajúcej z priehrady, triasli sa v chladnom rannom vzduchu, ale srdcia im hrial príslub mágie.

Západné kráľovstvo ešte nikdy nemalo príležitosť vystrojiť takú obrovskú oslavu. Už teraz sa tomu hovorilo *udalosť desaťro-*



čia, oslava storočia či Deň priehrady, ktorý vstúpi do učebníc dejepisu.

No ani pri takýchto očakávaníach nikto nemohol tušiť, aký nezabudnuteľný deň to nakoniec bude.



Ráno v Deň priehrady bolo v Šabľovej Pevnosti tak rušno, že kráľovi Vojnoslavovi trvalo celé tri hodiny, kým prešiel krátku vzdialenosť medzi Západným hradom a Západnou priehradou. Jeho koč sa musel predierať preplnenými ulicami a k priehrade dorazil iba s niekoľkominútovou rezervou. Len čo sa kráľ usadil v oddelenej časti tribúny, na pódium vybehol energický konferencier a privítal státisícové zhromaždenie.

„Pozdravujem Západné kráľovstvo!“ zvolal. „Je mi veľkou ctou privítať vás na oslave Dňa priehrady, na ktorú budeme nepochybne spomínať ako na najlepší Deň priehrady, aký sme zažili!“

Jeho zvučný hlas sa niesol preplneným mestom a rozjasal davy. Strhol sa taký rámus, že konferenciera to skoro odrovnalo.

„O niekoľko minút do Šabľovej Pevnosti dorazí Veľrada víl, aby spoločnými silami opravila poškodenú Západnú priehradu. Niečo také by normálne trvalo niekoľko rokov, ale s pomocou mágie to urobia okamžite, rovno pred našimi očami! Nič z toho by, samozrejme, nebolo možné, nebyť rýchlych rokovaní, ktoré viedol náš odvážny a skvelý kráľ Vojnoslav... Excelencia, zamávajte svojmu ľudu, prosím!“

Vládca vstal a zamával zbožňujúcim poddaným. Ich zdvorilé chvály po chvíli utíchli, ale kráľ zostal stáť a vyhrieval sa vo vlastnej sláve.

„A teraz sa pripravte,“ pokračoval konferencier. „Každú chvíľu sa stanete svedkami predstavenia, ktoré zaručene prebudí všetky vaše zmysly! Možno sa pýtate: *Ako vlastne víly opravia Západnú*



priehradu? Žeby ju zvarili ohňom tisícov pochodní? Alebo ju uzavriú vrstvou trblietavých diamantov? Možno ju zošijú šlahúne nepreniknuteľného brečtana! To sa nedozvieme, kým sa to nestane! Avšak súčasťou postupu víl bude nepochybne dochvilnosť, pretože práve prichádzajú!“

V dialke sa ako pohyblivá dúha po hladine Veľkého západného jazera skutočne blížilo šesť farebných mladých ľudí. Skupinu viedlo jedenásťročné dievča s vysokým drdolom svetloryšavých vlasov a v šatách z plástov, z ktorých odkvapkával med. Vílu pri niesol roj živých včiel, postavil ju na vrchol Západnej priehrady a schoval sa jej do vlasov. Za ňou nasledovalo ďalšie jedenásťročné dievča, ktoré surfovalo po Veľkom západnom jazere na osamelej vlne. Na sebe malo zafírové plavky a namiesto vlasov prúd vody, ktorý mu stekal okolo tela a pri nohách sa vyparil. Vlna dorazila až k hrádzi, surfistka vyskočila a pristála vedľa dievčata v šatách z plástov.

„Jedna sa oháňa ostrým žihadlom, druhá je jediná osoba zmáča nejšia než Šabľová Pevnosť – privítajte, prosím, Tangerinu Turkinovú a Skylene Levanduľovú!“ oznámil konferencier.

Celá Šabľová Pevnosť privítala prvé členky Veľrady víl potleskom.

Tangerina so Skylene neverili vlastným očiam – také obrovské zhromaždenie nikdy nevideli.

„Čo tu majú, vari nejaký výpredaj?“ spýtala sa Skylene kamarátky.

„Nie, myslím si, že sa prišli pozrieť *na nás*,“ odvetila Tangerina.

Vtom sa dav rozjasal ešte viac, pretože sa objavili ďalší dvaja členovia Veľrady víl. Trinásťročné dievča s nádhernou hnedou pleťou a kučeravými čiernymi vlasmi plávalo po Veľkom západnom jazere na plachtenci zdobenej drahokamami. Na sebe malo rúcho posiate smaragdami, sandále vykladané diamantmi a na hlave sa mu trblietala korunka. Víla zakotvila na brehu jazera a pripojila



sa k Tangerine so Skylene. Nasledoval ju dvanásťročný chlapec, ktorý sa hnal po oblohe ako raketa. Na sebe mal trblietavú zlatú kombinézu, hlavu a plecia mal obalené ohňom a vo vzduchu ho poháňali dva plamene šlahajúce z jeho chodidiel. Nad Západnou priehradou plamene zhasli a chlapec pristál vedľa dievčaťa v smaragdoch.

„Ona je krásna a tvrdá ako diamant, on sa nebojí hrať s ohňom – Emerelda Kamenná a Xanthous Lúčny!“ predstavil ich konferencier.

Emereldu s Xanthousom to more ľudí okolo priehrady ohromilo presne tak ako Tangerinu a Skylene. Chlapcovi od úzkosti zablikali na pleciach plamene a radšej sa schoval za Emereldu.

„Pozri sa, koľko ľudí tu protestuje!“ vykrikol. „Nezmizneme radšej?“

„Na to, že protestujú, vyzerajú až prehnane šťastne!“ namietla Skylene.

„Veď ani neprotestujú,“ odvetila Tangerina. „Prečítajte si tie heslá!“

Víly si už zvykli na to, že kdekoľvek sa objavia, hneď sa tam zhromaždia davy demonštrantov. Zvyčajne pokrikujú urážky a držia transparenty s heslami ako BOH NENÁVIDÍ VÍLY, MÁGIA NIČÍ SVET alebo KONIEC SA BLÍŽI. Ibaže návšteva Šablovej Pevnosti nevyvolala ten typ protestov, na aké boli zvyknuté. Naopak: keď sa rozhládli po dave, videli len rozjasané tváre a priateľské transparenty s nápismi: VĎAKA ZA VÍLY, MÁGIA JE KRÁSNA a KÚZLO NIE JE ZLO.

„Aha,“ pochopil Xanthous a upokojil sa. „Prepáčte, stále zabúdam, že ľudia nás teraz majú *radi*. Zvyk je železná košeľa.“

Emerelda zavrčala a prekrížila si ruky cez prsia. „Kráľ Vojnoslav sa mal vopred zmieniť, že tu bude *publikum*,“ postážovala sa. „Mohlo mi to však napadnúť – monarchovia majú vo zvyku so všetkým sa vyťahovať.“



V tej chvíli sa ozvalo gáганie a k priehrade sa priblížil krdeľ divých husí s piatou členkou Veľrady víl. Bolo to bacuľaté štrnásť-ročné dievča s pinčom na hlave, v čiernej kombinéze, ťažkých topánkach a s náhrdelníkom z kovových vrchnákov od fliaš. Keď husi pustili svoju pasažierku, so žuchnutím dopadla na zadok vedľa ostatných víl.

„Auvajz! Tomuto hovoríte pristátie?“ rozkričala sa na vtáky. „To aj meteorit dopadne mäkšie!“

„Tejto by ste nechceli rozčuchrať perie – pozdravte Lucy Husovú!“ zakričal konferencier.

„Som *Lucy Hus! H-J-Ú-S!*“ rozčertila sa víla a vstala. „Nabudúce si to zisti, skôr než...“ Nedopovedala a od úžasu zabudla zatvoriť ústa, pretože práve zbadala publikum. „Matička skákavá!“ zhíkla. „Pozrite na tie davy! Je tu ešte viac ľudí než vo Východnom kráľovstve, keď sme stavali ten most!“

„Povedala by som, že je tu celé Západné kráľovstvo,“ podotkla Emerelda. „A možno nielen to.“

Lucy sa zaškerila od ucha k uchu. Rozhliadla sa po zhromaždenom dave a všimla si skupinku detí. Od nadšenia vyvalila oči: každé dieťa si pritískalo na hrud' bábiku, ktorá pripomínala niekoho z členov Veľrady víl.

„Pozrime sa, už podľa nás vyrábajú suveníry!“ zvolala. „Fakt je škoda, že to robíme z dobrého srdca. Keby sme vybrali vstupné, sme v balíku!“

Šabl'ová Pevnosť stíchla a čakala na šiestu, poslednú členku Veľrady víl. Práve keď si občania už začali robiť starosti, či príde, zniesla sa z oblakov veľká bublina a v nej krásne pätnásťročné dievča s jasnomodrými očami a so svetlohnedými vlasmi. Na sebe malo trblietavú modrú kombinézu s vlečkou a rukavice rovnakej farby, dlhý vrkoč mu zdobili biele kvety. Bublina zľahka pristála na Západnej priehrade vedľa ostatných víl a dievča ju prepichlo krištáľovou paličkou.



„Snehové kráľovné, dávajte si pozor – proti nášmu ďalšiemu hostovi nemáte šancu!“ zvolal konferencier. „Táto víla je stelesnením súcitu a medzi ľuďmi sa o nej hovorí ako o živej bohyni. Prosím, privítajte v Západnom kráľovstve našu jedinečnú KMO-TRÍČKUUU VÍLUUU!“

Ozval sa prenikavý jasot, až sa Západná priehrada zatriasla Veľrade pod nohami. Najbližší diváci začali skandovať a postupne sa pridalo celé mesto.

„Kmot-rič-ka ví-íí-la! Kmot-rič-ka ví-íí-la! Kmot-rič-ka ví-íí-la! Kmot-rič-ka ví-íí-la!“

Brystal Evergrínovej takéto vášnivé privítanie vyrazilo dych. Ešte nikdy nevidela toľko ľudí na jednom mieste – a všetci do jedného teraz tleskali, poskakovali a plakali od radosti jej zásluhou. Držali obrázky s jej podobizňou a plagáty s jej menom. Malé dievčatká (aj niekoľko dospelých mužov) boli oblečené ako ona a otáčali v rukách napodobeniny jej paličky.

Obdiv Západného kráľovstva znamenal nesmiernu poctu, ale Brystal bola z toho všetkého v rozpakoch, hoci by nedokázala povedať prečo. Bez ohľadu na to, s akým nadšením ju ľudia vítali, mala dojem, že si ich uznanie nezaslúži. Napriek tomu nadšenému uvítaniu by najradšej utiekla čo najďalej. Mala tu však prácu, preto sa prinútila k úsmevu a skromne davu zamávala.

Ostatné víly si tú pozornosť užívali oveľa viac než ona, najmä Lucy.

„Pozri sa, ako sa ľuďom páči ten titul Kmotrička víla,“ pochvaľovala si. „Nie si rada, že som ti ho vymyslela?“

„Vravela som ti predsa, že nijaký titul nechcem,“ pokrčila Brystal plecami. „Cítim sa ako nejaká *vec!*“

„Čo už – ako hovorievala moja matka: *Keď už má z teba niekto urobiť vec, radšej nech to zostane v rodine,*“ mávla rukou Lucy a poťľapkala Brystal po chrbte. „Buď rada, že sa ujala práve Kmotrička víla – všetci sme počuli aj horšie mená.“

